

Egy szürke veréb története

"Valamikor nagyon régen, Jézus születése idején, Betlehem környékén élt egy szürke kis veréb, akit Csiripnek neveztek. A verebek köztudottan élénk madarak, de Csirip még a verebek között is élénknek számított. Nem történt semmi a környéken az ő tudta nélkül. Tudott arról, hogy a bíró összeveszett a feleségével, tudott arról, hogy az öreg pénzváltó házát kirabolták, s arról is, hogy a hegyekben élő pásztorok mikor jönnek a városba.

Csirip életében azonban a Megváltó születése jelentette a legnagyobb eseményt. A kis Jézus születése óta mindennap elrepült a szegényes istállóba, hogy lássa őt. Örömmel tapasztalta, hogy napról napra növekszik és erősödik. Egy csillagfényes estén Csirip a fészkében üldögélt.

Egyszer csak egy galamb szállt le mellé a faágra.

- Megpihenhettek itt kicsit? - kérdezte. - Nagyon messziről jöttem.

- Csak tessék. Aztán mitől vagy ilyen fáradt?

- Jeruzsálemből, a királyi palotából egyvégtében repültem idáig.

- Igen? - Mi újság van ott?

- Nagy a felfordulás a városban. Egy hónappal ezelőtt három vándor érkezett a palotába.

Kiderült, hogy egy gyermeket keresnek, aki nemrég született és Jézus a neve. Állítólag egyszer ő lesz az ország királya. Képzelheted, hogy Heródes király mennyire meglepődött. Köztudott, hogy eddig minden vetélytársát megölette.

- Várj csak - vágott közbe Csirip. - Az a három vándor itt is járt. Ugyanis Jézus a Messiás, Betlehemben született, s a vándorok meg is találták őt.

- Persze, hiszen Heródes maga igazította útba őket. Azt kérte tőlük, ha megtalálták a Megváltót térjenek vissza hozzá.

- Nem hiszem, hogy visszamentek. A saját szememmel láttam, hogy az ellenkező irányba indultak el.

- Akkor ezért volt olyan dühös Heródes. Képzeld, mit parancsolt ma reggel a katonáinak!

Elküldte őket Betlehembe, hogy öljenek meg minden két éven aluli fiúgyermeket. Így megszabadul a Messiástól, akiben vetélytársat lát.

- Ez nem lehet igaz! - szörnyülködött Csirip. - Ilyen gonoszak is csak az emberek lehetnek! Mikor indultak a katonák? - Délután. Holnap reggelnél előbb nem érhetnek ide.

- Akkor talán még tehetek valamit! Pihenj jól!

Csirip mint a villám úgy repült a város szélén álló istállóhoz. Körbepülte az épületet, hogy valami nyílást találjon, de nem járt szerencséivel.

- Mi történhetett ezzel a házzal? - csiripelte értetlenül. - A minap még itt, a tető alatt, négy-öt lyuk tátongott és az ajtó résein is be lehetett menni. Most pedig minden úgy néz ki, mintha újjávarázsolták volna.

Nos, az történt, hogy József, aki egyébként ács volt, egész nap azzal foglalatoskodott, hogy kijavítsa az épület hibáit.

- Ó jaj -, kesergett Csirip - mi lesz így a Gyermekkel? - Imádkozni fogok - jutott eszébe egy mentő ötlet - az emberek is ezt teszik, amikor kérni akarnak valamit Istentől.

Csakhogy a verebek nem tanulnak imádkozni. Csirip azt sem tudta hogyan kezdjen hozzá.

Végül felszállt a tetőre, és az ő gyenge verébh hangján csiripelni kezdett. Az arra járó emberek ezt gondolták magukban:

- Ejnye, miért nem száll a fészkeire ez a madár? Bosszantó, hogy ilyen későn zavarja az emberek nyugalma!

A szürke kis veréb csipogása felszállt az égbe. Isten is hallotta a hangját, de Ő azt is tudta, hogy mit jelent ez a késői csipogás. Elküldte angyalát Betlehembe, aki álmában megjelent Józsefnek.

- Kelj fel, fogd a Gyermeket és anyját, s meneküljtek Egyiptomba! Heródes meg akarja öletni Jézust!

József azonnal felkelt, felébresztette Máriát, s rövidesen útra készen álltak. Felszerszámozták a szamarat, felrakták rá a csomagjukat és kiléptek a házból. Odakint már szürkült az ég alja.

Nekivágtak az útnak. A hajnali ködben egy veréb csipogott körülöttük vidáman, mintha örülne valaminek. Alig tettek meg néhány lépést, mikor egy kőhajításnyira előttük lódobogás és fegyverzörgés verte fel a csendet.

- A katonák! - ijedt meg József. A szürke veréb csipogása rémült csiripelésbe csapott át.

- Forduljunk vissza! - fogta meg József a kantárszárat.

Ebben a pillanatban a hátuk mögött is lovasok jelentek meg.

- Arra sem tudunk menni - szólt Mária magához ölelve a kis Jézust. Csirip izgatottan röpködött körülöttük. Egyszer csak eszébe jutott valami. A mellettük lévő kertben, a hegynek építve állt egy kicsiny présház. Ennek a présháznak a belseje egy barlangban folytatódott, melynek a hegy túloldalán volt a kijárata. Csirip egyszer a túloldalon berepült, és legnagyobb meglepetésére a présházban bukkant ki. De hogyan adja tudtára a Szent Családnak, hogy merre menjen? Gondolt egyet és a szamárhoz repült. Csőrével megragadta a kantárt és a présház felé kezdte rángatni. Mondanom sem kell, hogy hiábavaló volt az igyekezete, de annyit elért vele, hogy felhívta magára József és Mária figyelmét.

- Mit akar ez a kis veréb? - kérdezte József.

- Oda, ahhoz a kis házhoz rángat - válaszolt Mária. - Lehet, hogy Isten egy veréb által mutatja meg a szabadulás útját? Kövessük őt!

Elindultak Csirip után a présházba. Amikor beléptek és körülnéztek, József azonnal észrevette a hegy mélyébe vezető nyílást.

- Itt a szabadulás útja! - állapította meg örvendezve.

Találtak egy ócska lámpást, amit meggyújtottak és elindultak. Eleinte széles úton haladtak, de később összeszűkült a járat. Néha-néha alig tudták a szamarat átpréselni. Nemsokára azonban

kiszélesedett az út és egy hatalmas terembe jutottak. A mécses vibráló fényénél csillogó cseppköveket pillantottak meg. Az üreg közepén a felszínről leszivárgó víz kicsiny tóvá szélesedett.

Óvatosan továbbmentek a fal mentén, hogy megkeressék az út folytatását. A sötétben álmukból felzavart, ijedt denevérek röpködtek. Alig haladtak tíz lépést, amikor egy járatot vettek észre.

- Szerencsénk van - sóhajtott Mária megkönnyebbülten.

- Várjunk csak! Körbe kell járnunk az üreget, mert lehet, hogy több út is nyílik belőle. Így is tettek. A csarnok sokkal nagyobb volt, mint gondolták. Hosszú időbe telt, amíg visszaértek a József által megjelölt kiindulási pontra. Közben beigazolódott a sejtésük, ugyanis még négy járatot találtak az elsőn kívül.

- Most merre? - kérdezte Mária.

Tanácsalanul álldogáltak. Félő volt, hogy kifogy a lámpából az olaj és sötétben maradnak.

Egyszerre hangos csiripelésre lettek figyelmesek. A lámpa fénykörében feltűnt Csirip, a szürke kis veréb.

- Nézd, József, visszajött! - örvendezett Mária. - Figyeljük, hogy merre repül! Biztosan tudja az utat.

Elindultak hát Csirip után. A kis veréb vidám csipogással, magabiztosan vezette őket. Nem- sokára feltűnt a barlang kijárata. József eloltotta a lámpát. Odakint már felkelt a Nap, s a fűvön millió harmatcsepp csillogott. Betlehem a hátuk mögött maradt, előttük kanyargott az Egyiptomba vezető út. A Szent Család erre az útra tért rá. Mikor a Nap felszívta a harmatot, letelepedtek a selymes fűre megreggelizni. Alig ültek le, mikor a távolban porfelhőt vettek

észre. A porfelhő feléjük közeledett.

- Menjünk tovább! - ugrott fel József. - Lehet, hogy a katonák jönnek! Felkötözték a békésen legelésző szamárra a csomagokat, és sietős léptekkel nekivágtak az útnak. Csirip, aki a közelükben ugrándozott, elrepült a porfelhő irányába. József sejtése beigazolódott, valóban a katonák közeledtek.

- Most mit tegyek? - röpködött tanácsalanul a kis veréb. - A lovasok elől nem tudnak elmenekülni. Mi lesz így a Gyermekkel? - Ekkor eszébe ötlött valami. Felszállt a magasba, és mint a nyíl suhant a város irányába.

A katonák négyen voltak. Gyors tempóban vágattak az előttük haladó Szent Család felé. A távolság szüntelenül csökkent közöttük. József egyre sűrűbben tekintett hátra, s egyre komorabb lett az arca. Felültette Máriát a szamárra, ő maga pedig futva fogta a kantárszárat. A lovasok azonban így is egyre közelebb értek. Ekkor a nagy rohanásban a szamár megbotlott egy kőben és összerogyott. Szerencsére József nem veszítette el lélekjelenlétét, felsegítette Máriát, karjába vette a kis Jézust és futottak tovább. A katonák azonban már a sarkukban voltak.

- Állj! A király nevében parancsolom, hogy álljatok meg! - kiáltott a vezetőjük.

Még a mondat végére sem ért, már utolérték és körbefogták a menekülőket. - Istenem, segíts!

- fohászkozott Mária.

Ebben a pillanatban fülsüketítő zaj töltötte be a levegőt. A katonák rémülten néztek szét. Ezer és ezer madár közeledett feléjük. Verebek, galambok, rigók, sőt sólymok és sasok is. Csirip vezette őket. Villámként csaptak le a lovasokra. Azok elővették a kardjukat, hogy védekezzenek, de ilyen ellenséggel még nem volt dolguk! A madarak egyszerűen elrepültek a csapások elől! Ráadásul a sasok belekapaszkodtak a lovak sörényébe, amitől azok megbokrosodtak és örült száguldásba kezdtek. A katonák alig bírták megőrizni egyensúlyukat. A madarak szörnyű lármával kergették őket vissza, Betlehem felé. Mindez hihetetlenül rövid idő alatt játszódott le. József és Mária szinte még fel sem fogták a történeteket, s máris egyedül maradtak.

- Hála neked, Uram! - ereszkedett térdre Mária.

Lassan rendbe szedték magukat és elindultak az egyiptomi úton. Csend honolt mindenütt, nyoma sem volt az előbbi zűrzavarnak. Csak egy szürke kis veréb csiripelése törte meg időnként a természet csendjét.